

denne Sag har en glædelig Side for mig. Hver Gang i en Række af Mar Regjeringen har foreslaaet en Forandring af en enkelt Paragraf af en enkelt Bestemmelse i en Lov, en Forandring, som meget ofte har været overordentlig paatrængende nødvendig, have vi hørt det ærede Flertal sige: Nei, vi ville ikke stykkevisse Forandringer, vi ville ikke paa nogen som helst Maade foregribe hele Sagens Forandring, vi ville have hele Loven underkastet en Drøftelse, vi ville have hele Lovprincipet underkastet en Drøftelse. I dag indstiller Flertallet en enkelt Paragraf i Straffeloven til Forandring. Jeg vil pointere det her og bede ærede Medlemmer ved en anden given Leilighed at huske det.

Bajer: Jeg tilstaar, at der sjældent har været nogen Sag, der har forundret mig i den Grad som denne med Hensyn til den Modtagelse, den har faaet i en vis Kreds. Jeg havde ikke ventet, at der her i Thinget skulde være nogen Misforstaaelse om, hvorledes denne Sag skulde opfattes. Jeg vilde ikke tro dette, før jeg nu hørte det ærede Medlem her ved Siden af mig (Rosen) udtale sig. Jeg skulde iøvrigt ikke have taget Ordet i denne Sag, dersom jeg ikke havde været Indbringer af Andragendet, hvad det nævnte ærede Medlem efter sit Standpunkt vistnok maa anse for en stor Skam. Jeg tillader mig dog at tro, at forudsat Sagen faar den Gænge, den bør have, jeg nok tør sige, at jeg har havt den Ære at være Indbringer deraf. Jeg veed vel, at der er dem, som have forarget sig over, at jeg ikke for Exempel henviste dem, der hode mig om at indbringe Andragendet, til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Boos), men jeg ser aldeles ikke, hvorfor jeg skulde have gjort det. Jeg indrømmer, at det nævnte ærede Medlem staar langt over mig i Kjendskab til Straffeloven, og for saa vidt vilde jeg anse det for heldigt, men jeg har dog gransket noget i den Henseende. Jeg tror imidlertid, at Misforstaaelsen dreier sig fra, at man forveglede Anledningen til Andragendet med Formaalet for det. Det er „Socialdemokratisk Forbund“, der har indbragt Andragendet. Jeg veed ikke, om dette Forbund kun tæller Medlemmer i Kjøbenhavns 5te Kreds, eller om det ogsaa har Medlemmer udenfor Kredsen. Var det et rent stedligt Andragende, saa var det en anden Sag, saa vilde jeg have henvist dem, der ønskede det indbragt, til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds. Jeg veed ikke, om den Person, som er Anledning til Andragendet, bor i Kjøbenhavns

5te Valgkreds, det er Noget, jeg ikke bryder mig om at vide. Men jeg beder bestemt fastholdt, at Anledningen til dette Andragende er noget Andet end Formaalet for det, og hvad er Formaalet for dette Andragende? Det er ikke det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Rosen) nylig sagde, at man ønsker at faa udtommende Bestemmelser for, hvad der skal forstaaes ved Ordene: „den Verbødighed, der skyldes Kongen“. Jeg har ikke læst Andragendet paa den Maade. Jeg har fæstet mit Blik paa Andragendets Slutningsord, nemlig, at man anmoder Folkethinget om at medvirke til en forandret Affattelse af Straffelovens § 90, saaledes at lignende Fortolkninger i Fremtiden kunne forhindres, det vil sige, saadanne Fortolkninger, i Kraft af hvilke Højesteret har fældet den omhandlede Dom. Jeg skal afholde mig fra enhver Kritik af Højesteret, jeg forudsætter, at Højesteret virkelig er højeste Ret i dette Tilfælde, jeg yttre ikke nogen som helst Tvivl, det vilde jo være upassende af mig i den Egenstabs, i hvilken jeg staar paa dette Sted; men noget Andet er, om det ikke kunde være ønskeligt at faa en Endring i Straffelovens § 90. Det er Formaalet for Andragendet, og jeg har taget Ordet for at yttre min Mening i denne Henseende. Jeg tror, det er ønskeligt, at vi foretage en saadan Endring, og jeg tror, at vi først ved at gjøre dette, komme i Hvide med den øvrige civiliserede Verden paa dette Omraade. Jeg beklager, at jeg ikke er Jurist og endnu mindre kyn dig i Strafferetten, men da der er Andre tilstede, som ere meget kyndige deri, ville de jo kunne berigtige det, jeg siger. Det, jeg fremætter, maa derfor kun betragtes som ren Lægmands Mening, men det er netop ogsaa en saadan Mening, der skulde komme til Orde i denne Sag ved Siden af de mere Sagkyndiges Mening. Iøvrigt staar der i Straffelovens § 90, at Krænkelse af den Verbødighed, der skyldes Kongen, er strafbar; men hvad er det for en Verbødighed, der skyldes Kongen? Det findes intet Sted nærmere præciseret, og det er altsaa kun igjennem Domtolene, man i Tidens Løb skal komme til Erfaring derom. Jeg tror, at man andetsteds er kommen paa det Rene med, at et saadant Udtryk ikke er heldigt. Der fandtes i Udkastet til Straffeloven et andet Udtryk, som maaske var endnu mindre heldigt, idet der nemlig stod: „den skyldige Uværfrygt“. Dette blev under Straffelovens Behandling rettet til „Verbødighed“. Det er muligt, at norsk Indskyldelse der har gjort sig gjældende; thi i den norske Straffelov af 20de August 1842, § 23, finde vi netop det samme Udtryk, som nu staar i den